

Порядица за детективи

„ИНСПЕКТОР БУ“

Марли и Кари в „Свърталището“
Поредица „Инспектор Бу“

Първо издание, трета книга

©2022 автор, Цвета Белчева
©2022 илюстрации, Цвета Белчева
©2022 дизайн на корица, Симеон Стоилов, Цвета
Белчева
Редактор и коректор, Васил Койнарев

© 2022 ЦветаБук ЕООД

ISBN 978-619-90488-7-0

Всички права запазени. Никоя част от текста или илюстрациите в тази книга не могат да бъдат възпроизвеждани без изричното съгласие на автора или издателството.

За информация и поръчки:
www.tsvetabelcheva.com
tsvetabook@gmail.com
FB: @belchevats

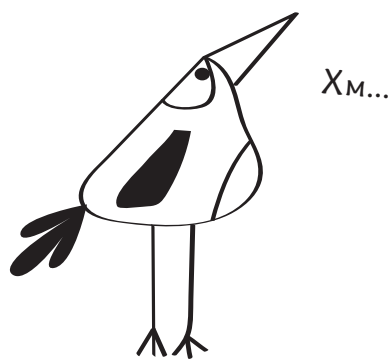

МАРЛИ И КАРИ в „Свърталището“

В ролята на очевидец и главен перодържец:
Цвета Белчева

Издателство ЦветаБук
София, 2022

Съгласно Закона на горите и техните обитатели Вие имате непрекословното право да разказвате тази история и да я разпространявате без ограничения. Имате право също така да мълчите и да я запазите само за себе си. **НО ИСТИНАТА СТОИ НАД ВСИЧКО И РАНО ИЛИ КЪСНО ТЯ ЩЕ ИЗЛЕЗЕ НАЯВЕ.**

За онези от вас, които не познават поредицата, ще разкажа набързо за какво става въпрос.

Една вечер, на връщане към дома, младият гълъб Марли Коломбов трябваше да впрегне всички, придобити до момента знания, за да спаси живота на капитан Пърси. Така, в хода на протеклите събития, откри своето призвание – да стане най-добрият в разследването на случаи, които нарушават обществения ред или застрашават нечий живот. Казано с други думи – разбра, че иска да стане детектив. Той обаче не беше единственият, който се впусна в търсене на истината и наказване на виновника – за младата и амбициозна Кари, чийто вуйчо пък беше местният полицаи от най-високо ниво (самият

инспектор Бу), се оказа невъзможно да остане безучастна към случващото се в гората. Така, двамата от състезателен екип по бързоскоростно летене се преобразиха в екип търсачи на истина и справедливост.

Според мен по-важното тук е, че главните герои в тази книга, колкото и да изглеждат СМЕЛИ, много добре знаят какво е това СТРАХ. Те обаче отказват да му се предават и непрекъснато се стремят да го надвият. Защото какво наистина е СТРАХ? Това е онова, което те спира да търсиш, да намираш, да ставаш по-добър, да трупаш повече опит и накрая да развиеш своя безграничен потенциал на личност, която е способна на всичко. **ТОВА СИ ТИ!**

И ето какво се случи този път...

Първа глава

Още преди да настъпи онова време от сутринта, когато светлината обявява пълна победа над мрака; още преди уличните лампи да угаснат и първите обитатели на града да зацъкнат по улиците му, младши детектив Марли Коломбов беше застанал вярно на поста си – дванадесетия етаж на масивна сграда в центъра на града, откъдето наблюдаваше зорко всяко подозрително движение. Това беше шестата мисия, която му възлагаха, и той беше решил да я изпълни с огромна отговорност и изключителен професионализъм. Беше време да покаже на себе си и на останалия свят колко може. А той можеше много!

Марли ситнеше с гълъбовите си крачка по ламаринения перваз, с ясното съзнание, че всяка стая, пред прозореца на която преминаваше, е обитаема, и той трябваше да бъде абсолютно незабележим. И най-малкият шум можеше да привлече ненужно внимание, тоест щеше да го превърне във фасулски уловима мишена за вражеския елемент, а това можеше да обрече мисията на провал. Не на това го обучаваха в Държавната полицейска академия, където с Кари, негова партньорка, съгражданка и още нещо, вече бяха завършили шестмесечно обучение. Но къде ли се губеше тя – ето това беше въпросът, който го мъчеше точно в този момент.

– Бръмбар вика Богомолка,
Бръмбар вика Богомолка! Чуваш ли?
Вече шестнадесети път се опитваше

да се свърже по радиостанцията с нея, но отговор не получаваше. Какво ли я беше задържало по пътя? Едва ли се беше успала. Не и Кари. Сигурно беше нещо по-сериозно. Неработеща радиостанция? Инцидент по пътя към работа? Дали нямаше да се наложи Марли да изпълни сам мисията? Разбира се, този вариант беше трениран, но все пак...

– Богомолка, обади се! Дванадесет кестена се пекат на ламарина,
повтарям: Дванадесет кестена се пекат на ламарина.

„Кестените се пекат – мислеше си Марли, – а от Кари нито следа.“
Възможно ли беше да е забравила, че имат възложена мисия?

Втора глава

Шумът от найлонов плик и неестественото усещане за безтегловност дезориентираше до крайност пленничката, което я беше превърнало в перфектната плячка.

– Въздух! Имам нужда от въздух!
– викаше панически тя, но от гърлото ѝ не излизаха звуци.

В гърдите ѝ се водеше битка за живот. Липсата на кислород създаваше усещането, че гори отвътре. Най-накрая борбата я омаломощи и тя изгуби съзнание.

Трета глава

До неотдавна Марли беше просто едно дете – тийнейджър, отдаден на любимия си спорт „Високоскоростно летене“. Прекарваше дните си в усилените тренировки заедно с Кари и другите състезатели, докато не се случи онова с капитан Пърси. Помнете – натравянето му, вследствие на случайно разлятата в реката от двете непослушни катерички – Рикси и Пикси, забравена туба с гориво.

Днес обаче беше истинска личност. Той беше пораснал и сбъднал мечтата си – да бъде от добрите и да побеждава лошите. Той официално беше станал полицаи, и то не какъв да е, а детектив, завършил с отличие и почести

Държавната полицейска академия.

Но той беше също и някого, който бързо беше осъзнал една голяма истина – лошите са винаги повече от добрите. Да, в града престъпността беше просто безобразно висока, а необходимостта от нови полицейски попълнения непрекъснато растеше. И когато главен инспектор Мъртъл Бий беше извикал в кабинета си новобранците Марли и Кари с предложение да се присъединят към екипа му, двамата въобще не се поколебаха да приемат предложението.

Така, само за няколко месеца, бяха участвали в немалко важни разследвания и бяха допринесли за успешното разкриване на виновниците. Сигурно сте чували случаите „Изчезването на големия жълт питон“, операции „Червенушка със синята гушка“ и „Слепият жабок“. Трябва да споменем

също и участието им в разкриването на няколко по-гребни кражби. Техният успех ги беше изстрелял скорострелно нагоре по карьерната стълбица до мечтаното звание „Разследващи полицаи“, или казано накратко – детективи.

Много бяха предизвикателствата, с които трябваше да се справят Марли и Кари. Едно от първите неща, които разбраха, когато се преместиха в града, бе, че случай, като този с капитан Пърси, тук не би могъл да се случи. И това беше така не защото в града опазването на околната среда бе тема номер 1 сред живущите, а напротив – поради простата причина, че тук реката отдавна не можеше да се нарече река. Тя бе станала част от миризливата канализационна система. Разбира се, всички твърдяха, че няма такова

нещо. Именно затова в това голямо населено място не живееха обикновени животни, а само такива, които успешно се бяха приспособили към тази иначе изключително опасна за живота среда. Това, научи Марли, се наричаше мутация според едни, или еволюция на видовете – според други. Младият гълъб хич и не възнамеряваше да спори дали трябваше да се нарича по единия, или по другия начин. Той осъзна, още при първата си среща с жилищните хлебарки и плъховете, които обитаваха метрото и неговите жп линии, че на този свят има и животински видове, които не могат да оцелеят другаде, освен в града. Това явление обаче той не знаеше как точно се нарича.

Храната, с която се хранеха жителите на града, беше другото голямо предизвикателство за Марли. След

като няколко пъти се наложи да посети спешна помощ с диагноза „хранително отравяне“, той научи и следващия урок – внимателно да подбира храната си и за нищо на света да не яде случайни, макар и приятно ухаещи и силно привлекателни на външен вид, храни. Най-вредното от всичко, както му обясни докторът, с когото бяха станали добри приятели, беше нещо лепкаво и мазно, наречено „пица“. То можеше да се срещне на всяка крачка, тъй като хората непрекъснато го поглъщаха и съответно също толкова често го изхвърляха навсякъде, където им падне – кофи, канавки, училищни дворове и т.н. Вярно беше, че местните гълъби нямаха неговия проблем, но докторът хич не го съветваше да се опитва да свиква с храната, тъй като опитите му по-скоро щели да имат 100% летален

ефект (разбирайте да излети завинаги на небето).

Всичко това допринесе Марли да се превърне в една строго дисциплинирана личност, което беше само в негов плюс, макар от страни да изглеждаше налудничаво. Например другите му колеги често се разсейваха, забравяха за задълженията си и се впускаха, водени от инстинктите си, да кълват разпръснатите по градинките и тротоарите трохи и други гребни останки от храна. За разлика от тях Марли запазваше спокойствие и оставаше на пост – твърдост на гуха, за която по-късно биваше възнаграден. Именно така разплете няколко от случаите, за които получи признателна грамота и потупване по рамото не от кого да е, а от самия кмет на града Леонард Наполски.

Но стига сантименталности и хвалебствия. Да затаим гръх и да видим ще се справи ли с днешната си задача новоповишения детектив, или сме избързали с преценката си, защото, както знаем, той още НЕ ЗНАЕ къде се губи партньорката му Кари...

– ...Бръмбар вика Богомолка, Бръмбар вика Богомолка! Отговори! – продължаваше опитите да се свърже с нея Марли.

Разбира се, коговите им имена бяха странни и нямаха нищо общо с животинския им вид. Досещате се, че само така, в случай че някой друг успееше да засече честотата на радиовълните, на която предаваха съобщенията си, нямаше да може да ги разпознае впоследствие. Е, освен по гласа им, разбира се.

Марли беше изпънал тяло, целият

В очакване на обратен сигнал. Моментното разсейване с бутоните на радиостанцията обаче за малко да му коства смъртоносен сблъсък с тежък сламен предмет, наричан метла. Оказа се, че беше попаднал в полезрението на обитателката на апартамент 26. След като го беше фиксирала, същата първо беше изкривила лице от погнуса и възмущение и после беше взела твърдото решение да разкара натрапника от перваза. Леличката, чиято глава беше опасана с шал, под който стърчаха розови ролки за коса, беше отворила прозореца и с огромна концентрация размахваше оръжието си, като не изпускаше целта от очи. Превъзходният слух на Марли обаче беше успял да засече безпогрешно шума от отварянето на металната дограма и той беше успял

да отскочи в точната милисекунда, като след себе си остави само няколко бели перца да се реят пред лицето на агресорката. Можеше да остави и още нещо при излитането (от стреса рязко му се дохождаше до тоалетна), но преподавателят по веществени доказателства неведнъж ги беше предупреждавал, че генетичният материал, открит на местопрестъпление, води директно до неговия собственик и в последствие прави всяка защита безполезна.

– Непоносими гадини! – чу той пискливия глас на леличката, докато осъществяваше плавно кацане на перваза на съседната стая. – Да не си стъпил повече тук, гнусно цвъцкащо същество! Преносител на болести! Зараза!

Накрая прозорецът се затвори

с трясък и обидите, насочени към детективското му същество, утихнаха заг стъклото.

Марли не разбираше защо хората изпитват толкова злоба към животни, различни от тях самите, а често и към подобните на тях. Това за него беше пълна загадка.

Все пак случката от преди малко беше много поучителна и този път младият гълъб реши да е по-внимателен къде се позиционира. Марли пристъпи от крак на крак, проточи шия и изви глава, за да огледа внимателно стаята, пред която беше кацнал. Изглеждаше празна.

След известно време, прекарано във вглеждане за съмнителни движения из пространството от вътрешната страна на прозореца, той се успокои и вече можеше да се съсредоточи върху

мисията си. И точно тогава сигналът в ухото му заскрибуца оглушително:

– Гкхааа-ииии-шуушу-шуууууууу-пук! – и замлъкна.

– Кари, Кари, добре ли си? – в паниката извика той.

Нещо се беше случило и определено не прозвуча, сякаш партньорката му да е в безопасност. И, ох, какъв ужас, току-що използва истинското ѝ име...

Без да губи и секунда повече, Марли излетя, за да огледа сградата отвисоко и да се опита да я намери с поглед. Знаеше обаче, че тя много обичаше да изпипва скривалищата си при мисия, и задачата щеше да бъде трудна.

В този момент някакви странни силуети, които се открояваха в близката далечина, привлякоха вниманието на младия гълъб. Дали имаха общо с изчезването на Кари? Марли напрегна

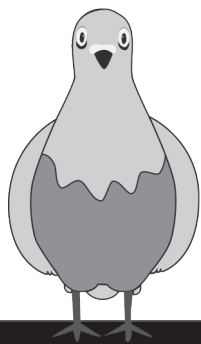

зрението си до краен предел и увеличи скоростта на летене, за да може да се приближи.

– Хайде, по-бързо – изкомандва на себе си той.

И точно миг преди няколкото неидентифицирани летящи обекти да изчезнат зад ъгъла на сградата, Марли успя да различи група бързолети, всеки един от които гържеше в човката си края на достатъчно голям чувал, за да побере гаже... ЦЯЛ ГЪЛЪБ.

– Олеле, Кари! В какво си се забъркала?

Не вярвам на очите си!

Четвърта глава

Марли се спусна след похитителите. Ако се съдеше по поведението им, за момента те не подозираха за присъствието му, тъй като по нищо не личеше да се притесняват, че може да ги следят.

– Защо някой ще иска да отвлече Кари? – запита се гълъбът, докато напрягаше сили. – И защо само нея? Дали не са си мислили, че тя работи сама? Дали тези бързолети имат нещо общо с днешната ни мисия?

За миг Марли изгуби от поглед бързо отлитащите нападатели и трябваше да впрегне всичките си летателни мускули, за да насочи в правилната посока маховете и